

29- VIII - 38

Estimada Mercè - Aní a la nit estava a la horques, es veient la vostra aparició. Pensava que tu i l'Esperança heu de veure llum en la horca. Me, quan més il·luminat estava vaig sentir s'ingolar la porta i alguna cosa que entrava. - Qui va la? silenci. Pensant que eres tu, vaig estendre els braços - ah, amb molta precaució!. I toco un nas i després uns ocells, i tot plegat va resultar un D'algú. Ell em va dir l'ajornament. Ho he sentit molt per tu, són dos dies més de tristesa, però no hi ha remei, has de veure un nos a la punta de cada nervi. He escrit al Joan i li dic el lloc i la data de ~~l'ajornament~~ la costellada. Però, segurament, no rebré la carta fins que tu ja hauràs fet la meitat del camí.
Potser vaig veure mal fet d'anar-me'n tan aviat ahir a la tarda. Després se'm va acudir que el Dr. Pallarès

podria estranyar-se. Però la veritat és que " la
visita " no em compensava sens ni única la
manca d'un llibre " per a mi tot sol ". No vria
dir a dir-me adéu, Senà ?

Jo vaig vent de coixinet d'agulles. Veç que
encara ho tornaran a intentar, com que
mai no havia tingut cap esperances en
que aquesta novatura veixís ara no he tingut
cap sorpresa i per tant cap decepció.

Voldris enviar-me el diari d'ahir, quin
n'has sigut llegit? si pot ser que sigui abans
de l'hor.

Tu

b
Mirió